

EEN KINDGEZIN IN RWANDA

In Kigali woont een bijzonder gezin. Een gezin zonder vader en moeder. De gezinsleden zijn allemaal wees. De vier jongens zijn wees geworden door de genocide (volkerenmoord) in Rwanda. Ze kwamen op straat terecht en moesten stelen om in leven te blijven. Tot ze Rose Gakwandi van Mwana Ukundwa tegenkwamen.

Nu vormen Francois en Manuel samen met Jacques en Pascal een gezin. Allemaal hebben ze hun eigen taak in het gezin. Jacques is de huissoudste. Hij let er op dat de anderen hun taken goed doen en controleert het huiswerk. Pascal maakt voordat hij naar school gaat de plaats schoon en haalt elke dag het water. Francois haalt stro voor de konijnen en doet de afwas.

"Tijdens de genocide", vertelt Francois, "deden alle mensen wat ze wilden. Ze konden ongestraft mensen doden. De genocide was niet alleen vanwege Hutu en Tutsi, maar ook omdat de een meer koeien had dan de ander, dus doodden de mensen met weinig koeien degenen met veel koeien, dan konden ze koeien afpakken. Er is geen verschil tussen Hutu en Tutsi, op school praat niemand over Hutu en Tutsi. Buiten school praten we er wel eens over. Dan vraagt de een aan de ander of zijn ouders zijn vermoord en wie dat gedaan heeft. Mijn moeder is Tutsi, mijn vader Hutu, dus zijn we allebei Rwandees. Ik wil niet kiezen. In de week van de herdenking zijn we triest over de dood van onze moeder. Dan denken we aan haar en waarom dat moest gebeuren. Maar we maken geen ruzie met andere kinderen. Als we medicijnen nodig hebben, gaan we naar Rose. Zij helpt ons altijd met alles. Ze geeft ons geld voor school, kleren en voeding. Ze is er altijd voor ons."

"Als ik kan, wil ik verder gaan studeren", vertelt Francois. "Ik wil het liefste een centrum openen voor straatkinderen. Daar wil ik hen leren naaien en smeden zodat ze geld kunnen verdienen. Ik wil ze op straat opzoeken en een opvangfamilie voor hen vinden."

En Pascal? Die wil studeren en in de regering gaan werken. Dan kan hij mensen straffen die anderen kwaad doen.

Op palmzondag, 4 april 2004 is het tien jaar geleden dat zich in Rwanda een volkerenmoord voltrok. Al negen jaar zet de organisatie Mwana Ukundwa zich in voor de weeskinderen in Rwanda. Het is één van de voorbeeldprojecten in de campagne 'Maak heel wat gebroken is' waarvoor geld gevraagd wordt.

Als je ook op de club je steentje wilt bijdragen kun je met elkaar bedenken hoe je geld kunt 'verdienen' voor dit goede doel. De opbrengst kun je verzamelen in het **spaardoosje**, dat je zelf kunt vouwen (zit in de Special). Het geld kan overgemaakt worden op gironummer 456, Kerkinactie te Utrecht, o.v.v. Heel maken.

Een paar tips: statiegeld van lege flessen, boodschappen doen voor iemand, auto wassen, zelfgemaakte ansichtkaarten verkopen, koekjes (in de vorm van een hart) bakken en verkopen...

Kees in Rwanda

Videoprogramma voor 8-12 jaar

Wil je meer weten en vooral ook laten zien over Rwanda en in het bijzonder Mwana Ukundwa dan kun je het videoprogramma 'Kees in Rwanda' bestellen. Kees is een Rwandese jongen van tien jaar. Zijn ouders vluchtten in 1994, het jaar van de genocide, naar Nederland. Daar werd Kees geboren. Na zeven maanden keert het gezin terug naar Rwanda. Veel huizen in het dorp waren verwoest en werden weer opgebouwd. Mensen moesten met elkaar verzoend worden en er moest hulp geboden worden aan de vele weeskinderen. Hoe is het nu, tien jaar later, met Kees? En zijn vriendjes? En zijn dorp? Besteladres: Brochureverkoop tel. (030) 880 17 24, of e-mail brochureverkoop@sowkerken.nl, of schriftelijk: Landelijk Dienstencentrum, afdeling Brochureverkoop, Postbus 8507, 3503 RM Utrecht

Documentaire

Tien jaar geleden maakte de NCRV een documentaire over Eliphaz en Kees, die zeven maanden in Nederland verbleven en terugkeerden naar Rwanda. Nu heeft de EO een documentaire gemaakt over het leven van Eliphaz en Kees in Rwanda. Op dit moment is de uitzenddatum nog niet bekend, waarschijnlijk wordt het februari 2004.

Website

Begin februari gaat een speciale website van start met informatie. Er zijn teksten en foto's die gedownload kunnen worden.

www.kerkinactie/campagne/2004

